

MUCHAMORAL

Traigo amor, que vale más que caudales.

Organo del Centro de estudios Jaime Balmes, s.c.c.l. – Segunda Epoca - Junio 1998 - N.º 2

Aquest lema està sent utilitzat per tots els que pensem que la tolerància és la millor defensa contra el racisme i la xenofòbia. Per desgràcia calen frases com aquesta, gairebé publicitàries que busquen l'impacte directe, perquè no vivim en una situació ideal. És molt freqüent que encara puguem trobar als mitjans de comunicació notícies que parlen de violència contra altres persones per motiu de diferències racials.

No és només un problema dels altres, és un problema de tots i l'escola té un paper fonamental per mirar de resoldre'l. Però l'escola no ho és tot, la família juga un paper molt important en com serà una persona demà. Fins i tot la mateixa persona té un paper importantíssim en el seu propi desenvolupament personal, sobretot en el cas d'alumnes d'edats a partir de 15 anys que ja saben el que està bé i el que no ho està.

És clar que la violència i la manca de respecte només porten a la destrucció. Però no hem de pensar que aquesta destrucció és la de l'altre, del que és diferent, és la de tots, la de nosaltres mateixos, la destrucció d'allò que diferencia les persones dels animals. La història té les pàgines plenes d'episodis en que la diferencia s'ha utilitzat com a pretext per a la mort i qui oblida la història està condemnat a repetir-la, amb tots els errors inclosos i sense cap rebaixa en l'alt preu que moltes vegades molts innocents han hagut de pagar.

Els que ens dediquem a educar de vegades tenim la sensació d'estar sols davant d'un autèntic arsenal d'armes que lluiten contra nosaltres. La televisió, el cinema, les modes que copien models violents, les actituds de grups de joves, i tantes coses que ens fan veritable por. Davant d'això podem tenir diferents actituds: la primera; rendir-nos; podem dir que ja se sap, que no podem, fer-hi res, que la culpa és de la tele -això sempre tranquil·litza la consciència-. També podem amagar el cap sota l'ala i no veure que el nostre fill o el nostre alumne o el nostre germà (aquí hauríem de posar-ho tot en femení, perquè la violència no és només cosa d'homes) va vestit d'una manera molt determinada o diu coses contra altres persones perquè la pell és de diferent color, podem pensar que com que es un conegut que ell no faria mal a ningú. O podem optar per tot el contrari:

No emprenyis al meu amic

actuar. Prendre les rendes de la realitat i transmetre una idea tan fonamental com és el fet que tots ens mereixem el mateix respecte. Ni més ni menys, el mateix. Totes les persones som iguals i tenim els mateixos drets i els mateixos deures envers els altres.

En aquest aspecte moltes vegades tots plegats tenim una actitud massa tèbia. No som conscients del valor incalculable que té la convivència en pau: poder sortir al carrer sense por; sense haver d'amagar

el que som ni el que pensem, sense sentir que algú pot humiliar-nos o ferir-nos o fins i tot, matar-nos. La convivència en pau és tot això, esperem no haver d'adonar-nos-en perquè ; l'hàgim perduda.. Hauríem de recordar més sovint que aquesta mar en la que ens banyem a l'estiu sempre ha estat un camí, mai no ha estat un obstacle perquè les cultures es barreassin. Com diu el poeta és i serà un pont de mar blava, i els ponts sempre serveixen per unir, mai no separen, són els homes els que separen trencant aquests ponts i posant-hi tanques i fronteres. Tota la cultura europea ha estat al llarg de la història, des de fa milers d'anys, una cultura del mestissatge. Tots som mestissos. Tots tenim darrera algun avantpassat que no és d'aquí, però que en algun moment va arribar i algú li va donar la ma. Si aquest parent s'hagués sentit rebutjat ara nosaltres no seríem aquí, ni seríem tan rics en experiències, ni viuríem d'aquesta manera, ni tindríem aquesta cultura, potser ni tan sols menjaríem el que mengem. Algú va ser tolerant amb ell i per això es va quedar i ara diu que aquí és casa seva.

El meu pare va néixer al Brasil, la meva dona a Uruguai, el fill de la meva amiga Mònica a l'Índia, el meu amic Simplicio a Guinea, la meva amiga Amada a Argentina, la Zoraida, que és amiga de la meva filla, al Marroc, un dels capitans del Barça a Portugal i la resta dels meus amics a cinquanta llocs de tot el món. Potser algun d'ells mereix menys respecte que els altres? Segur que no. Doncs si és així, NO EMPRENYIS AL MEUAMIC!!

Jaume Josa
Director de Secundària